

**KONFERENCJA MIĘDZYPARLAMENTARNA
DS. WSPÓLNEJ POLITYKI ZAGRANICZNEJ
I BEZPIECZEŃSTWA ORAZ WSPÓLNEJ POLITYKI
BEZPIECZEŃSTWA I OBRONY**

2-4 WRZEŚNIA 2016, BRATYSŁAWA

WNIOSKI KOŃCOWE

Międzyparlamentarna Konferencja,

Uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej podjętą w kwietniu 2012 roku w Warszawie w sprawie ustanowienia i mandatu niniejszej Konferencji;

Uwzględniając Tytuł II Protokołu 1 (oraz art. 9 i 10) Traktatu z Lizbony dotyczący wspierania skutecznej i systematycznej współpracy międzyparlamentarnej w ramach Unii;

Świadoma nowych uprawnień i instrumentów przewidzianych w Traktacie z Lizbony dla instytucji Unii Europejskiej (UE) w obszarze polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i obrony, jak również tego, że nowe instrumenty dają Unii większe możliwości wywierania międzynarodowego wpływu, odpowiadającego jej znaczeniu politycznemu i gospodarczemu;

Świadoma wielowarstwowości procesu decyzyjnego w obszarach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), jak również tego, że skuteczne wdrażanie tych polityk musi uwzględniać wiele podmiotów politycznych zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym; zdając sobie sprawę z odpowiedzialności wiążącej się z zaangażowaniem w kontrolę parlamentarną na stosownych szczeblach i wspieraniem współpracy międzyparlamentarnej w obszarach WPZiB oraz WPBiO;

Świadoma, że rozwój sytuacji międzynarodowej wymaga dalszego wzmocnienia roli parlamentów jako głównych uczestników globalnego procesu podejmowania decyzji, ze szczególnym uwzględnieniem konfliktów i sytuacji kryzysowych.

UE jako partner globalny: w poszukiwaniu skutecznego modelu wielostronnej dyplomacji

1. Zauważa z niepokojem, że UE stoi w obliczu bezprecedensowych wyzwań, zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych; podkreśla, że UE oraz jej państwa członkowskie powinny koncentrować swoje wysiłki na przywracaniu i utrzymywaniu pokoju i stabilizacji w Europie i jej sąsiedztwie; podkreślając, że państwa członkowskie UE są poddane presji w związku z kryzysem uchodźczym oraz wojnami i konfliktami nękającymi państwa sąsiadujące, zwraca uwagę, że państwa nie są w stanie samodzielnie sprostać żadnemu z tych wyzwań i żąda solidarności ze strony wszystkich państw członkowskich,

a także podjęcia wspólnego wysiłku na rzecz stworzenia wspólnego programu ich przewyciężenia zgodnie z zasadami i decyzjami UE;

2. Zwraca uwagę, że UE dysponuje wszelkimi środkami, by być wpływowym graczem globalnym, jeśli będzie działać wspólnie; podkreśla potrzebę wzmocnienia współpracy z innymi potęgami globalnymi i regionalnymi w zakresie globalnych zagrożeń i wyzwań, zwracając szczególną uwagę na znaczenie więzi transatlantyckich; podkreśla doniosłą rolę organizacji regionalnych w zapobieganiu i rozwiązywaniu konfliktów, zarządzaniu kryzysowym, utrzymywaniu pokoju i stabilizacji; stwierdza, że UE i jej państwa członkowskie powinny podjąć dalsze wysiłki, by wzmocnić te organizacje i wspomóc je w budowaniu potencjału i zaufania niezbędnego do odtworzenia europejskiej architektury bezpieczeństwa w oparciu o przepisy i zasady OBWE;
3. Z zadowoleniem przyjmuje Globalną strategię na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej przedstawioną przez Wiceprzewodniczącą Komisji Europejskiej, Wysoką Przedstawiciel Unii do spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa dnia 28 czerwca 2016 r.; podkreśla znaczenie promowania za jej pośrednictwem wspólnych interesów obywateli UE oraz wartości i zasad UE; zwraca uwagę, że zdecydowane zaangażowanie oraz wsparcie ze strony państw członkowskich jest nieodzowne dla sprawnego wdrożenia tej strategii; wskazuje konieczność przekazania stosownych zasobów, aby wdrożyć tę strategię; podkreśla konieczność podjęcia działań następczych w związku z globalną strategią oraz rozdzielenia jej celów i priorytetów na bardziej konkretne branżowe i regionalne podkategorie strategiczne, w szczególności związane z obszarem bezpieczeństwa;
4. Uważa, że UE musi zintensyfikować wysiłki zmierzające do wzmocnienia globalnego zarządzania; wzywa do kompleksowej reformy systemu ONZ w celu wzmocnienia jego legitymizacji, przejrzystości, odpowiedzialności i skuteczności, w tym do rewitalizacji Zgromadzenia Ogólnego ONZ; uznaje, że w Radzie Bezpieczeństwa ONZ konieczne są reformy, w szczególności dotyczące jej składu i procedur głosowania, aby dostosować ją do realiów XXI wieku i zwiększyć jej zdolność do podejmowania zdecydowanych działań w rozwiązywaniu globalnych wyzwań w zakresie bezpieczeństwa, wykraczających poza sferę czysto wojskową, rozwiązywania problemów, takich jak uchodźcy, zrównoważony rozwój i zwalczanie pandemii; uważa, że UE i jej państwa członkowskie powinny zająć pozycję umożliwiającą wywieranie wpływu na debatę i kierowanie działaniami podejmowanymi w ramach globalnych forów, takich jak ONZ, dotyczącymi zarządzania obszarami związanymi ze strategicznymi interesami UE;
5. Wzywa wszystkie państwa członkowskie do ratyfikowania Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych, podkreślając jego wkład w nierozprzestrzenianie materiałów jądrowych i z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane w tym obszarze przez UE;
6. Zauważa, że granica pomiędzy bezpieczeństwem wewnętrznym i zewnętrznym stała się mniej wyraźna; podkreśla konieczność przeciwstawienia się przez UE zagrożeniom wnikającym z braku stabilności na południu i wschodzie poprzez przyjęcie zintegrowanego podejścia, które będzie łączyć wszystkie wewnętrzne i zewnętrzne polityki bezpieczeństwa oraz powiązane z nimi instrumenty; przypomina o potrzebie przyspieszenia rozwoju i konsolidacji struktur i procesów koordynacji europejskich systemów wywiadowczych;

7. Uważa, że UE powinna być bardziej zaangażowana w działania dyplomatyczne, których celem jest zapobieganie eskalacji konfliktów; w tym kontekście zachęca do koordynacji pomiędzy uczestnikami i instytucjami odpowiedzialnymi za polityki zagraniczne i wewnętrzne w UE, ściślejszej współpracy pomiędzy UE, NATO, ONZ i innymi organizacjami międzynarodowymi oraz większej synergii pomiędzy podmiotami cywilnymi i wojskowymi;

Balkany Zachodnie i UE: współpraca i integracja

8. Podkreśla, że poszerzenie UE jest motorem modernizacji, demokratyzacji i stabilizacji; uznaje, że powinno ono wynikać z inicjatywy lokalnej, oraz że państwa powinny czerpać korzyści z tego procesu i zapewnić kompleksowe wdrożenie i utrzymanie reform; w tym celu jest niezbędne, aby państwa aspirujące do partnerstwa z UE rozumiały bezwzględną konieczność stosowania i przestrzegania bez zastrzeżeń europejskiego *acquis*;
9. Zachęca do dalszej współpracy regionalnej mającej praktyczne implikacje dla podniesienia standardu życia obywateli Bałkanów Zachodnich; przypomina, że każde państwo pragnące przystąpić do UE musi rozstrzygnąć istotne spory z sąsiadami zanim będzie mogło dołączyć do Unii, oraz że spory te powinny zostać rozwiązane w sposób konstruktywny, w duchu dobrych stosunków sąsiedzkich. Aktywne zaangażowanie w dobre stosunki sąsiedzkie powinno być demonstrowane na każdym etapie integracji;
10. Uznaje za istotne, by państwa Bałkanów Zachodnich koncentrowały się na przygotowaniach do akcesji, nawet jeśli negocjacje nie zostały podjęte, oraz przyspieszeniu procesu w kilku głównych obszarach, takich jak funkcjonowanie instytucji gwarantujących demokrację, państwo prawne i podstawowe wolności, a także zarządzanie gospodarcze oraz konkurencyjność; zachęca wszystkie państwa kandydujące do UE, by stopniowo dostosowywały się do wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE; z zadowoleniem przyjmuje sprawną kontynuację negocjacji akcesyjnych z Czarnogórą oraz otwarcie pierwszych rozdziałów negocjacji z Serbią; zachęca Albanię do zintensyfikowania wysiłków na rzecz reform, aby możliwe było otwarcie jej negocjacji akcesyjnych z UE; zachęca Bośnię i Hercegowinę do dalszych postępów; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie polityczne z dnia 20 lipca w Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii i wzywa wszystkie strony do jego realizacji w dobrej wierze; zaleca, by negocjacje akcesyjne z tym państwem rozpoczęły się kiedy tylko zostaną spełnione warunki;
11. Zachęca Komisję oraz ESDZ do wykorzystania wszelkich instrumentów dostępnych w ramach procesu stabilizacji i stowarzyszenia, w tym instrumentów budżetowych w ramach instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA), WPZiB oraz WPBiO w sposób pełny, spójny i jednolity na rzecz wzmocnienia procesu akcesyjnego z UE;
12. Wzywa do zintensyfikowania komunikacji strategicznej UE skierowanej do Bałkanów Zachodnich, która wzmocniłaby komunikację dotyczącą polityk i celów UE, sprzyjała niezależności i stabilności mediów, a także zwiększyła społeczną świadomość zewnętrznych prób dezinformacji;

Wschodnie sąsiedztwo UE: priorytety, perspektywy i wyzwania

13. Podkreśla znaczenie dalszego rozwoju stosunków UE z jej wschodnimi sąsiadami, zwłaszcza w ramach Partnerstwa Wschodniego; w szczególności zwraca uwagę na potrzebę wsparcia krajów Europy Wschodniej poprzez wzmocnienie ich odporności wobec zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych; uznaje wagę wzmocnienia parlamentarnego wymiaru Partnerstwa Wschodniego;
14. Jest głęboko zaniepokojona naruszeniem prawa międzynarodowego przez Federację Rosyjską, okupacją Krymu, jej zaangażowaniem militarnym i eskalacją konfliktu w Donbasie; przypomina, że pełne wprowadzenie w życie porozumień z Mińska jest nieodzowne dla odnowienia stosunków współpracy z Federacją Rosyjską, w tym zawieszenia sankcji; powtórnie zwraca uwagę na fakt, że nie zaakceptuje nielegalnej aneksji Krymu; potępia wykorzystywanie kampanii dezinformacyjnych, działań propagandowych oraz innych taktyk wojny hybrydowej podejmowanych w UE i jej sąsiedztwie przez Federację Rosyjską;
15. Uznaje znaczenie selektywnego zaangażowania oraz, kiedy tylko pozwala na to sytuacja, dialogu z Rosją w celu zapewnienia rozliczalności i zachowania opcji współpracy w rozwiązywaniu globalnych kryzysów, jeśli jasno dotyczy to interesów Unii Europejskiej;
16. Wyraża poparcie dla suwerenności, niezależności i integralności terytorialnej Ukrainy; z zadowoleniem odnotowuje wysiłki dotyczące wprowadzenia reform podejmowane przez Ukrainę i wzywa jej władze do pozostania na drodze reform i skuteczniejszego zwalczania korupcji; jest zaangażowana we wdrożenie Układu o stowarzyszeniu; podkreśla wagę pełnego wprowadzenia w życie porozumień z Mińska; wspiera wysiłki na rzecz budowania odporności Ukrainy wobec zagrożeń i wyzwań związanych z bezpieczeństwem i stabilnością tego kraju; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez misję doradczą Unii Europejskiej na Ukrainie, które mają na celu wsparcie trwałej reformy cywilnego sektora bezpieczeństwa w tym kraju;
17. Z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji Europejskiej dotyczącą zniesienia obowiązku wizowego dla obywateli Gruzji i Ukrainy oraz wzywa Parlament Europejski i Radę, aby dały „zielone światło”, gdy tylko w przepisach zostanie uwzględniona we wrześniu klauzula zawieszenia;
18. Niepokoi się stanem praw człowieka i wolności politycznych, a także organizacją wolnych i sprawiedliwych wyborów parlamentarnych na Białorusi, które odbędą się 11 września; zwraca uwagę, że stosunki pomiędzy UE a Białorusią powinny opierać się na wspólnych europejskich wartościach; sugeruje podjęcie dialogu, by łagodzić napięcia i pogłębiać współpracę na poziomie politycznym i gospodarczym; podkreśla potrzebę ścisłego monitorowania przestrzegania praw człowieka oraz sposobu przeprowadzenia nadchodzących wyborów parlamentarnych na Białorusi; wzywa Białoruś do podjęcia konstruktywnej współpracy z ekspertami z UE w celu zapewnienia bezpieczeństwa jądrowego poza granicami UE i przekazania informacji na temat wyników zakończonych misji i testów warunków skrajnych;
19. Wzywa do utrzymania zróżnicowanego i zindywidualizowanego podejścia do Partnerstwa Wschodniego w oparciu o podstawowe zasady demokracji, prawa człowieka i państwa prawnego, by budować silne, przynoszące obustronne

korzyści relacje ze wszystkimi sześcioma partnerami, bez względu na ich indywidualne ambicje związane ze stosunkami z UE.

Polityka sąsiedztwa południowego UE: zagrożenia i wyzwania

20. Wyraża zaniepokojenie związane z brakiem stabilności południowych i wschodnich regionów śródziemnomorskich, w tym z ryzykiem wynikającym z dominacji grup terrorystycznych w upadłych państwach; podkreśla, że ryzyko wynikające z tego braku stabilności nie ogranicza się jedynie do europejskich państw nadbrzeżnych, ale coraz bardziej rozprzestrzenia się na inne państwa europejskie, także w formie ataków terrorystycznych;
21. Podkreśla, że rozwiązanie konfliktów w Syrii i Iraku musi być jednym z głównych elementów europejskiej agendy politycznej; wzywa UE do zintensyfikowania wysiłków na rzecz trwałego rozwiązania konfliktu, wspierania wysiłków ONZ, wykorzystania wszelkich dostępnych instrumentów i mechanizmów oraz zaangażowania wszystkich istotnych podmiotów regionalnych i międzynarodowych;
22. Uznaje rolę Turcji jako ważnego partnera w rozwiązywaniu konfliktu w Syrii oraz walce z Państwem Islamskim; zdecydowanie potępia próbę wojskowego zamachu stanu na demokratycznie wybrany rząd Turcji; popiera konstytucyjną i demokratyczną legalność tego państwa oraz wyraża swoją solidarność z konstytucyjnymi władzami tureckimi; silnie zachęca turecki rząd do ochrony ładu konstytucyjnego, jednocześnie podkreślając znaczenie przestrzegania praworządności i niezależności sądownictwa w następstwie zamachu stanu, we współpracy z Radą Europy; prosi UE o utrzymanie niezłomnego stanowiska w zakresie obrony swoich zasad i wartości w negocjacjach z Turcją, szczególnie poszanowania praw człowieka, w tym zniesienia kary śmierci, wolności prasy, demokracji i państwa prawnego; podkreśla, że wszystkie cele referencyjne muszą być spełnione, by UE zliberalizowała system wizowy – jest to wymóg wobec wszystkich państw chcących korzystać z bezwizowego dostępu do strefy Schengen;
23. Z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz przywrócenia stabilności i powołania rządu zgody narodowej w Libii; ponownie podkreśla, że rząd zgody narodowej w Libii stanowi jedyną prawną władzę w państwie i wzywa wszystkie instytucje do przyspieszenia procesu w oparciu o zapisy porozumienia politycznego w Libii; nadal z niepokojem zauważa, że nielegalna migracja z Libii do Europy nie zmniejsza się;
24. Podkreśla, że Europejska Polityka Sąsiedztwa w południowym obszarze powinna skupić się na priorytetach związanych z rozwojem gospodarczym, zatrudnieniem, w szczególności młodych ludzi, sprawiedliwym podziałem wartości dodanej, mobilnością i przepływami migracyjnymi, bezpieczeństwem i zrównoważonym zarządzaniem zasobami energetycznymi, kontaktami międzyludzkimi, instytucjonalną spójnością instytucji, a także z postępami w zakresie integracji politycznej i gospodarczej obszaru śródziemnomorskiego; wzywa do wzmocnienia wymiaru bezpieczeństwa Europejskiej Polityki Sąsiedztwa - również na południu, zapewniając dialog na najwyższym szczeblu z partnerami z południa;
25. Przypomina o wadze strategii UE na rzecz rozwoju, propagowania wartości pokoju i demokracji, stabilności i bezpieczeństwa państw Sahelu, które mają

niezwykle istotne znaczenie dla bezpieczeństwa Europy i kontroli przepływów migracyjnych.

Zrównoważony rozwój i migracja: w kierunku kompleksowego podejścia

26. Uznaje, że nielegalna i wymuszona migracja jest złożonym globalnym faktem, który wymaga globalnej odpowiedzialności oraz skutecznego, wielowymiarowego i długofalowego podejścia opartego na eliminowaniu pierwotnych przyczyn, w szczególności ubóstwa, konfliktów zbrojnych i złego zarządzania; podkreśla potrzebę przyjęcia przez UE kompleksowego podejścia, w duchu sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, w tym wspólnej odpowiedzialności za finansowanie, połączenia wszystkich dostępnych instrumentów polityki, w tym handlu, pomocy rozwojowej, dyplomacji i zarządzania kryzysowego, jak w przypadku „Nowych ram partnerstwa z państwami trzecimi w ramach europejskiego programu w zakresie migracji” Komisji Europejskiej; zauważa w szczególności znaczenie współpracy rozwojowej; jest przekonana, że UE powinna koncentrować swoją politykę rozwojową na tworzeniu możliwości gospodarczych, w szczególności dla ludzi młodych, propagowaniu dobrego zarządzania, zapobieganiu konfliktom i wspieraniu pokojowych społeczeństw sprzyjających włączeniu społecznemu;
27. Podkreśla potrzebę nowego podejścia wobec Afryki, obejmującego znaczny wzrost zobowiązań finansowych UE wobec tego regionu oraz gruntowny przegląd istniejących polityk w zakresie handlu, rolnictwa, rybołówstwa i innych obszarów, które mają bezpośredni wpływ na państwa afrykańskie; uważa, że UE musi przede wszystkim dążyć do poprawy warunków życia w państwach afrykańskich tworząc lepsze możliwości wymiany handlowej, inwestycji i wzrostu oraz wspierając państwa afrykańskie w budowaniu demokratycznych, przejrzystych i skutecznych instytucji;
28. Z zadowoleniem przyjmuje współpracę UE z państwami tranzytowymi i państwami pochodzenia przepływów migracyjnych oraz podkreśla, że jej sednem powinna być ochrona praw człowieka osób ubiegających się o azyl oraz uchodźców wojennych; podkreśla również konieczność współpracy z państwami pochodzenia i tranzytowymi w zakresie powrotów osób, które nie wymagają międzynarodowej ochrony; wzywa państwa członkowskie UE do wzmocnienia poparcia dla wszystkich państw i społeczności przyjmujących, by zmniejszyć zależność uchodźców od pomocy humanitarnej, umożliwić im integrację z lokalnym rynkiem pracy i umożliwić państwom przyjmującym zapewnienie edukacji i innych podstawowych usług; podkreśla konieczność udzielenia pomocy państwom pochodzenia i tranzytu, w tym państwom północnoafrykańskim, w kontroli ich granic i walce z siatkami przemytników, by uchronić ludzi przed podejmowaniem ryzykownej podróży przez Morze Śródziemne; z zadowoleniem przyjmuje cywilne i wojskowe wysiłki UE na rzecz kontroli przepływów migracyjnych – wysiłki te powinny być bardziej skoordynowane i skuteczniejsze; z zadowoleniem przyjmuje dodatkowe dwa zadania pomocnicze w operacji SOPHIA prowadzonej przez EUNAVFOR MED, w szczególności dotyczące tworzenia zdolności oraz szkoleń libijskiej straży przybrzeżnej i marynarki wojennej; oczekuje na systematyczne, skuteczne i trwałe wprowadzanie w życie oświadczenia UE – Turcja z 18 marca;

29. Wzywa do skutecznych i skoordynowanych działań międzynarodowych, by zaradzić pierwotnym przyczynom nielegalnej i wymuszonej migracji, w tym do zwiększenia wysiłków na poziomie ONZ; wzywa społeczność międzynarodową do zapewnienia stosownego finansowania dla UNHCR, WFP i innych organów ONZ zaangażowanych w zapewnienie podstawowych usług dla uchodźców w obszarach objętych konfliktem i poza nimi;
30. Z zadowoleniem przyjmuje Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, która jest odnowionym międzynarodowym zobowiązaniem na rzecz wyeliminowania ubóstwa, utrzymania pokoju i zachowania środowiska naturalnego; podkreśla, że w nadchodzącym śródkresowym przeglądzie wieloletnich ram finansowych UE musi uwzględnić wszystkie zobowiązania Agendy 2030.

W kierunku Europejskiej Unii Obrony: biała księga jako pierwszy krok

31. Wzywa państwa członkowskie i UE do stosownych inwestycji w bezpieczeństwo i obronę; podkreśla, że Unia Europejska powinna wspierać bardziej systematyczną i skuteczną współpracę pomiędzy państwami członkowskimi oraz z naszymi najbliższymi sprzymierzeńcami; zwraca uwagę, że aby zapewnić potencjał obronny, działania podejmowane przez Unię powinny być spójne z wysiłkami państw członkowskich; jest przekonana, że wykorzystywanie funduszy UE w tym celu jest jasnym wyrazem europejskiej solidarności i spójności o sprawach obrony;
32. Przypomina o konieczności stworzenia białej księgi w sprawie unijnego bezpieczeństwa i obrony, zgodnie z Globalną strategią na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa UE, która stanowiłaby rozwinięcie Globalnej strategii UE i określiłaby kierunki i sposoby jej wdrożenia w obszarze WPBiO; uznaje, że biała księga powinna określać wiążące inicjatywy UE w zakresie każdej z wieloletnich ram politycznych i finansowych; jest przekonana, że biała księga powinna pełnić instrumentalną rolę w budowaniu stopniowej konwergencji planowania związanego z bezpieczeństwem i obronnością państw członkowskich; uznaje, że biała księga powinna zaktualizować cywilne i wojskowe Helsińskie Cele Operacyjne oraz koncentrować się na metodach reformowania rozwoju potencjału WPBiO, zwiększając poziom presji, oceny i odpowiedzialności w gronie państw członkowskich; uważa, że głównym celem UE powinno być dążenie do dobrowolnego połączenia sił obronnych oraz rozwoju wspólnej kultury bezpieczeństwa i obronności, co ostatecznie doprowadzi do stworzenia wspólnej struktury obrony państw, które zechcą w niej uczestniczyć, pamiętając, że nie wszystkie państwa członkowskie UE są państwami członkowskimi NATO; postrzega dalszą współpracę pomiędzy służbami medycznymi w formie dowództwa medycznego jako model dla pogłębionej integracji militarnej; wzywa do nawiązania bliższej współpracy pomiędzy parlamentami państw członkowskich zaangażowanych w zgrupowania taktyczne UE;
33. Podkreśla, że prace nad wstępną wersją białej księgi powinny rozpocząć się teraz i uwzględniać ostatnie wydarzenia i ich następstwa; uznaje, że początkowe kroki powinny obejmować przegląd obronności UE, finansowanie badań nad obronnością, zapoczątkowanie wspólnej europejskiej

polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia, a ich dopełnieniem powinien być proces zaangażowania zainteresowanych stron, wdrożenie europejskiego planu działania w zakresie obronności oraz wsparcie dla inicjatyw NATO w państwach członkowskich w następstwie szczytu w Warszawie – w przypadkach, w których prowadzi to do synergii pomiędzy UE a NATO, w szczególności w obszarze zagrożeń hybrydowych; w pełni popiera pogłębioną współpracę w obszarze obrony cybernetycznej pomiędzy NATO i UE, w celu poprawy reakcji na ataki cybernetyczne i zapobiegania im; wzywa państwa członkowskie UE do praktycznego zastosowania instrumentów przewidzianych w Traktacie o Unii Europejskiej, takich jak art. 42 ust. 6 (stała współpraca strukturalna) i art. 44 (dotyczący powierzenia wykonania misji WPBiO grupie państw członkowskich); podkreśla potrzebę utworzenia stałego sztabu operacji militarnych UE dla państw uczestniczących, blisko skoordynowanego z funkcjonującymi cywilnymi zdolnościami planowania i prowadzenia operacji; uważa, że sztab taki może powstać jako część strategicznego sztabu cywilno-wojskowego odpowiedzialnego za planowanie i prowadzenie operacji związanych z misjami cywilnymi i wojskowymi UE; przypomina, że WPBiO nadal będzie się rozwijać w pełnej komplementarności z działaniami NATO oraz w pełnej wzajemnej autonomii;

34. Oświadcza, że WPBiO powinna w coraz większym stopniu uzupełniać operacje zarządzania kryzysowego, zapobiegania kryzysom i ich rozwiązywania; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą do zachowania i wzmocnienia odrębnego charakteru cywilnego podejścia do zapobiegania konfliktom i zarządzania sytuacjami kryzysowymi; podkreśla również potrzebę dalszego rozwoju zdolności cywilnych, a tym samym tworzenia kompleksowej struktury UE, będącej w stanie zatrudniać wykwalifikowanych pracowników i zarządzać nimi, w tym potrzebę realizacji obowiązkowych wspólnych programów szkoleniowych przed misjami WPBiO;
35. Wzywa do przyjęcia przez UE bardziej aktywnej roli w obszarze rozbrojenia i kontroli zbrojeń; w tym kontekście wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą oraz państwa członkowskie do podjęcia kroków na rzecz wypracowania wspólnych wytycznych dotyczących wykorzystywania uzbrojonych dronów i pilnie wzywa państwa członkowskie UE do zapewnienia pełnego przestrzegania ośmiu kryteriów wspólnego stanowiska w sprawie wywozu broni;
36. Podkreśla, że Konferencja Międzyparlamentarna będzie wspierać prace nad białą księgą UE i regularnie dokonywać oceny jej wdrażania; zachęca wszystkich uczestników do promowania białej księgi w ramach narodowych planów bezpieczeństwa i obrony, w celu zachowania obustronnej spójności; uznaje, że będzie to istotny krok w kierunku Europejskiej Unii Obrony;
37. Wzywa Radę Unii Europejskiej do dokonania oceny finansowego i operacyjnego wpływu wystąpienia Wielkiej Brytanii z Unii Europejskiej na WPBiO.